

„Sinna pead pühhapäwa pühhitsema,” ütles Klaus halleda healega. „Selle västo olli temma teades keige ennamiste patto teinud, sellevärrast waervas jesamima fäst tedda keige raske mine. Ta olli Jõsanda sanna ja kusutamist põlganud, siis tulli Jõsand nüüd valjo öppetusega temma jure temma maiaasse. Agga jesamima öppetus, et kül keikise näitis hirmuks olleivad, ei olnud muud kui armastuse ja armo täht. Kristohvi palvet piddid Jummalast kuulitud, ja temma õdde ja õmeees Jõsandale ommaköö sama. Kui ei tahtnud armastusest tulla, siis piddid väe kaupa tullemata; nemidad ei sanud västo seista otsani; nemidad piddid õnsaks sama. — Si wötta Jõsand keiki innimesi sel wiñl enne pole tömbada; wahhest lepputab agga nissugust tähtede ja öppetustega nende süddamete peale. Sest uel on silmad, agga ei nä mitte, ja en kérivad, agga ei kule mitte. „Arge efsige mitte; Jummal ei anna enast pilkada.” Kohto päval wöttab Jõsand volda: „Tagpanege minuust, minna ei tunne teid mitte. „Siis ei aita egga kahhetsemine, egga kaebamine; siis ei hüa kellad ennam: Tulle, tulle! —

Jälle olli üks aasta mëda läimud, Klaus ellas alles, agga sai käed piisut ligutada, ei jalgo

foggoniöte mitte. Kellad hüüdsid; ta istus ukse ees, temma poeg Prits keige norema lapsega temma körivas, ja Kadrina teiste kolme lastega läks kirriko. Kristohvi olli täis rõmo, et temma felts suremaks fasiwanud; ja kui ta Klaus peale watis, wöttis ta enast jega trööstida: on temma jallad kül alivatud, ommeti on südda ellaravaks sanud. „Minna ja miune perre tahhame Jchewat tenida,” seisis temma süddame sees. Ta kandis omma rasket muhluut sure kannatusega; Kadrina ei sanud temmaast kuulda pahhaid sanne, nenda kui enne; ta olli ikka tännalik ja hea temma västo; ei wöinud sant olla ta västo, temma häddha nähhed, egga julgenud kaebada ja tö ja waeva raskeks panna. Kül olli Kadrinal ennam murretcheda kui enne, ta piddi tôle minnema ja koddoo veel öhto hilja keik töimetama; agga ta olli rõmus, Jõsanda peale lotes, ja pühhitsete pühhapäwa rõmo ja kindla lotusega Jõsandale. Klaus ei pühhitsemud mitte üksnes pühhapäwa, vaid keik näddalt, ja teggi nüüd, mis ta enne teggemata jätnud. Temmal ell iaea, omnad lapsed öppetada, neidega laulda ja palvet tehha. Waggad lapsed on Jummalä ännistamine. Klaus ei sanud omma lastele paljo usi ridid murretcheda, agga nemidad ei kiskunud ni paljo kui enne, ja ellid ikka puh-